

Lãng Mạn Đây Nhà

Contents

Lãng Mạn Đây Nhà	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	4
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7	10
8. Chương 8	11
9. Chương 9	13
10. Chương 10	14
11. Chương 11	16
12. Chương 12	18

Lãng Mạn Đây Nhà

Giới thiệu

Thể loại: Xuyên việt thời khôngMở cửa ra một cái, đã thấy một chàng trai nửa người trần như nhộng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-man-day-nha>

1. Chương 1

Mở cửa ra một cái, đã thấy một chàng trai nửa người trần như nhộng đang đứng trong phòng khách nhà mình, chuẩn bị tiếp tục cởi quần.

Cái chìa khóa trong tay rơi cái bịch xuống đất.

Cậu ta cũng nhìn tôi chăm chăm, hồi lâu không nói ra lời, khó khăn lắm mới dùng âm thanh run rẩy rạn ra được mấy chữ. “C-cậu là a-ai vậy? Ở trong nhà tôi làm gì thế?”

Nhà cậu? Nơi này thành nhà cậu từ khi nào vậy? Nếu không phải khi này tôi lấy chìa khóa từ túi quần ra mở cửa chống trộm thì tôi còn tin mình đi nhầm nhà được đó! Thế nhưng, nhìn đi, cái ba lô vứt ở trên ghế sa lông, a, màu sắc biến thái như vậy rõ ràng là cái mà bà chị đã đặc biệt chọn để tặng khi tôi chuyển đi; còn cây đàn ghi-ta yêu quý dựng đằng kia nữa, thứ đã theo tôi sáu năm dài đằng đẳng, thậm chí lúc dọn đi còn không quên cầm nó trước tiên, làm sao có thể nhận nhầm được; cả chậu cây xương rồng e-chi-nô hoa hồng đầy sức sống mãnh liệt đằng kia nữa, cha nói nó có khả năng hấp thụ phóng xạ, tốt cho đường con cháu sau này. Không những thế, sàn nhà rất lâu chưa có lau qua, quần áo dơ chồng thành một đống, chén bát ăn hôm qua còn chưa rửa, cái búa con thỏ được ở đơn vị thực tập... Tất cả những dấu hiệu đó tỏ rõ — nơi này tuyệt đối là thiên thường thoải mái hai tháng trước quý tộc Trần thị tôi mới chuyển tới ở!

“Xin lỗi, nơi này là nhà của tôi, ngài vào đây bằng cách nào vậy?” Tôi cắn răng nghiêng lợi tra hỏi. Biết ngay tiền thuê nhà bèo nhèo vậy nhất định là có vấn đề mà. Ăn bớt chút tiền điện, tiền nước còn có thể chịu được chứ, lại để cho một tên ẻo lả mặt trắng dễ dàng len vào, giai cấp vô sản tôi đây không chịu nổi đả kích thế đâu nhé!

Nghe tôi nói xong, người nọ trong nháy mắt trắng bệch mặt, quần cũng không cởi tiếp nữa, tay run rẩy như thể nhìn thấy ma — “Ch-chẳng lẽ tin đồn l-là thật, thực sự xuất hiện rồi...” Đôi môi cũng bắt đầu tím tái.

“Tôi thật tình không hiểu cậu đang làm nhầm cái gì! Nhưng hiện thời tôi không hoan nghênh khách ghé thăm. Chắc cậu cũng nhìn ra, nơi này cũng chẳng có gì đáng giá để mà trộm cả, tốt hơn hết cậu biến nhanh đi!” Tôi không nhịn được mà đuối thẳng, nhưng nói xong lại thấy lo lo. Người này nhìn ngoài thì thấy không nguy hiểm gì, nhưng có thể không phá cửa mà vào ngon ơ như vậy chứng tỏ cũng phải có tài lẻ gì đó, chộc tức một người như vậy có ổn không đó? Tuy so vóc dáng tôi có nhỉnh hơn, nhưng kinh nghiệm thực chiến và sức chiến đấu mới là vấn đề chính đó nha.

Cậu ta vẫn như cũ bị dọa đến run rẩy không ngừng, nửa ngày mới phun ra thêm một một câu. “Tôi biết chiếm phòng cậu như vậy là không tốt. Nhưng người chết không thể sống lại, cậu cũng đừng quá lưu luyến nhân gian nữa, sớm đi đầu thai làm người mới là tốt nhất...”

2. Chương 2

Đây là lời thoại kiểu gì vậy hả? Rửa cho người ta chết sớm hả? Tôi thừa nhận, tôi trẻ tuổi, tôi nóng tính, tôi nhất thời không kiềm được, xông lên đập cho tên nhóc đó một cú, nhìn cậu ta đau đốn khuỵu gối, tôi cũng thấy thỏa mãn ít nhiều. Sau khi cậu ta ‘bình phục’ lại thì cũng không còn sợ như vậy, chỉ trừng mắt khó tin nhìn tôi. “Cậu không có chết?”

“Người mới chết á!!” Nhất thời cũng quên đuối người, chỉ chú tâm cải chính sự thật.

“Cậu có phải là Ngô Hiến không?” Vẫn không biết điều tiếp tục truy vấn.

“Ngô Hiến cái *bép*. Người bày đặt làm thầy bói đoán tên làm gì! Đại gia đây tên Trần Húc nhé!” Tôi rống ngược trở lại.

Cậu ta thở phào nhẹ nhõm, nhưng rồi rất nhanh nhúu mày lại, đi tới chỗ cửa nhà gỗ đông sờ tây mỗi nơi một chút, rồi lại mê mang đi về phía tôi, sờ đông bóp tây một hồi khiến tôi nhột hết cả người, cười một hồi mới then quá hóa giận đẩy cậu ta ra. “Làm gì đó!” Mịa, không ngờ là gặp phải thằng gay. Tôi biết dáng dấp nghiêng nước nghiêng thành của mình rất dễ gây họa, nhưng không ngờ lại dính tới một thứ phiền phức như vậy.

Cậu ta rất ư là không hiểu, miệng không ngừng lẩm bẩm. “Kỳ quái, thực đến như vậy... rốt cuộc là làm cách nào chứ?” Sau đó rất bất lịch sự tra hỏi tôi. “Nói, người có phải là gián điệp ngoài hành tinh không? Tới địa cầu này làm gì?”

Tôi lại nổi xung đập thêm một cú nữa — cái đồ xấu xí nhà người, ông đây còn chưa chê, vậy mà dám gọi ông đây là người ngoài hành tinh?

Tên nhóc đó lại chao đảo một chap mới đứng thẳng được. “Vậy nói thử xem hiện tại là thời gian nào, và nơi đây là đâu?”

“Hiện đã là năm giờ hơn...” Tôi theo quán tính nhìn đồng hồ. “Vớ vẩn! Cậu mặc ngay quần áo vào rồi biến ra ngoài cho tôi!” Ưc chế nha~

Cậu ta vẫn một mảnh mê mang. “Chờ một chút, đừng quấy rầy, đừng quấy rầy, để tôi suy nghĩ một chút...” Phất tay tỏ ý bảo tôi đừng nói, sau đó cậu ta đi về phía tivi treo tường.

Tôi đang tính lên tiếng ngăn lại thì bị hình ảnh tiếp theo dọa cho chết khiếp—

Cậu ta, kì dị làm sao, đi xuyên qua bàn uống trà nhỏ, đi xuyên qua cây ghi-ta của tôi, xuyên qua bức tường treo tivi ngoài phòng khách, rồi không thấy đâu...

Tại chỗ hóa đá chừng hai phút, tôi khiếp sợ phóng vọt tới phòng ngủ (đằng sau bức tường treo tivi là phòng ngủ của tôi) và mở cửa ra. Cậu ta đang ngồi ngay ngắn trên giường của tôi, đắm chiêu suy nghĩ.

Lại hóa đá thêm hai phút nữa, tôi chính thức ngã quỵ tại cửa phòng.

Thế này là sao chứ? Thuật xuyên tường à? Hay là ma? Vô lý, hồi nãy rõ ràng tôi đã trúng cậu ta tới hai phát, mà tôi chưa từng luyện pháp sư thuật hay gì, không cách nào chạm vào ma được. Chẳng lẽ là... người ngoài hành tinh? Không, không lý nào tôi bị tên nhóc đó tẩy não cả. Không thể là người ngoài hành tinh được. Nhất định là siêu năng lực. Đúng vậy, tên đó có siêu năng lực, khó trách có thể tùy tiện vào nhà!!!

“Nghĩ ra rồi! Cậu có siêu năng lực phải không? Thế nên mới dễ dàng xuyên tường vào nhà tôi như vậy.” Lời thoại tôi chuẩn bị nói ra bị tên nhóc đó cướp trắng trợn, đã thế còn hưng phấn chạy tới trước mặt tôi

bắn liên thanh. “Tôi cực thích mấy hiện tượng siêu nhiên như vậy đó nha. Cậu có thể ở lại nhà tôi thêm mấy ngày nữa được không?” Hai mắt cậu ta sáng rỡ như thể nhặt được kim cương bảo bối gì quý giá lắm.

Lại thêm một chân không lịch sự trực tiếp bay qua cho ai đó chao đảo một hồi. “Cải chính cậu hai cái sai lầm cực lớn, thứ nhất, tôi đây không có cái *bếp* siêu năng lực gì, thứ hai, nơi này là nhà của tôi!”

“Là nhà tôi!” Cậu ta không phục.

“Nhà tôi!”

“Nhà tôi!”

“Nhà tôi!”

... (xem chừng tạm thời không có tiến triển đặc biệt nào, thế nên áp dụng biện pháp xử lý âm thanh đặc biệt...)

3. Chương 3

Sau một thời gian dài chiến đấu gian khổ, chúng tôi cuối cùng đã xác minh được, đây đều là nhà của cả hai — nguyên nhân cụ thể thì rất dài dòng, nói chung mọi người cứ từ từ xem rồi sẽ hiểu.

Nếu đều là nhà của cả hai thì cũng đồng nghĩa ai cũng là chủ nhân danh chính ngôn thuận của nó, không ai có quyền đuổi người kia đi cả, chỉ có thể cắn răng bắt đầu cuộc sống chung kinh khủng trong truyền thuyết... Tbs nó! Đều là đàn ông như nhau cả, cái chữ kia chẳng qua có hai tầng nghĩa thôi, mà mọi thứ chỉ dừng lại ở tầng trên cùng nhất, không cần phải đào sâu suy nghĩ làm gì!

Hai kẻ hoàn toàn xa lạ, trước nay chưa từng quen biết đột nhiên ở chung với nhau, đương nhiên sẽ có nhiều vấn đề không được tự nhiên. Nhưng không những không thể than vãn, mà căn bản trạng huống này không cách chi khắc phục được. Chỉ có một cách là hằng ngày mắt to trừng mắt nhỏ, người xem ta xuyên tường, ta nhìn người ẩn thân...

Tên nhóc kia gọi là Âu Dương Dục, năm nhất đại học, nhỏ tuổi hơn tôi, đều cùng bị đạp ra khỏi nhà và cùng ghét phải sống ở ký túc xá, thế nên ra ngoài ở trọ, để rồi cuối cùng gặp tình huống hi hữu này, chuyên ngành là máy tính.

Tạm thời điều tra được nhiều đó.

Thói quen sinh hoạt không giống nhau chính là vấn đề phiền não lớn nhất khi sống chung.

Thứ nhất, tôi là sinh viên năm ba chuyên ngành cơ khí, ngày ngày đều phải ngoan ngoãn cắp sách tới lớp điểm danh để bảo tồn điểm học phần, cộng thêm một bài luận có nguy cơ trở thành luận văn tốt nghiệp đang chờ giải quyết, rồi thì phần đầu vĩ đại rèn luyện thân tâm vì mục tiêu thực tập tốt đẹp, nói chung đủ thứ hằm bà lằng làm bấn loạn đầu óc. Duy chỉ có niềm an ủi nhỏ nhoi là giấc ngủ quý báu khi trở về nhà. Ấy thế nhưng cậu em Âu Dương lại là một tân sinh viên nhàn nhã và dồi dào sinh lực, ngày thì ngủ thay ông mặt trời, đêm đến thì làm cú vọ chăm chăm chỉ chỉ mò đi chơi game, vượt ải, luyện cấp... Tuy mọi điều tên nhóc ấy làm tôi đều không nhìn thấy, nhưng vấn đề nằm ở chỗ bạn nhỏ ấy có đời sống tinh thần vô cùng phong phú, thăng cấp cao hứng nửa đêm liền cất tiếng hát, bị người khác đoạt mất vật phẩm thì xỏ một tràng văn chương quán rượu, thi thoảng chọc trúng người không nên chọc thì dùng con chuột làm đồ xả giận tách tách tách suốt đêm không ngừng — mà điều tuyệt vời nhất trong những điều tuyệt vời đó chính là, dàn máy tính của cậu ta đặt ngay sát bên giường tôi ngủ...

Không thể nhịn được nữa!

“Tiên sư bố cậu, không thể yên lặng một chút để tôi ngủ à!” Uất ức trào dâng, tôi bật dậy hét lớn một tiếng, đổi lại tiếng đập tường điên cuồng từ người phòng bên.

“Xin lỗi, nhưng anh không biết thằng cha này ti tiện đến mức nào đâu. Cấp bao nhiêu rồi còn chạy đến cướp đồ của tôi—”

“... Cầu xin cậu, chẳng lẽ không thể tối ngủ ngày chơi được hay sao?” Hận không thể sôi máu dứt gánh, gục luôn tại chỗ tới sáng cho rồi.

“Tôi đang dùng mạng của trường. Ban ngày đông người, nghẽn mạng, chơi sao nổi?”

“Dư tiền đi mượn phòng rồi mà không kiếm nổi cọng dây mạng à?”

“Có hàng miễn phí sao không xài? Hơn nữa, chẳng phải ban ngày tôi ngủ là để nhường giường cho anh dùng buổi tối sao?”

...Đúng thế, vấn đề nằm ở chỗ đó đó. Sau khi điều tra nghiên cứu một hồi, chúng tôi phát hiện trong toàn bộ ngôi nhà, chỉ có cái giường là trùng vị trí. Thiệt tình, trùng cái gì không trùng, dính ngay cái phiền toái nhất...

“Vậy cậu có thể khe khẽ tiếng lại được không?” Thua rồi, thua rồi, hiện đã là ba giờ sáng, sáu rưỡi phải dậy đi học, tôi chỉ còn vài tiếng ngắn ngủi để ngủ.

“Rồi rồi, nói nhiều quá, để tôi đeo tai nghe vậy.”

Nhắm mắt lại, cố sức lơ đi tiếng nhấp chuột điên cuồng, tự mình thôi miên thôi miên thôi miên~

4. Chương 4

Chep, dù sao loại mâu thuẫn khi sống chung này cũng không hiếm gặp, cứ coi như là một người đang sống ở Trung Quốc, một thì ở Mỹ đại đi. Nhưng mà tình huống đặc thù của chúng tôi còn đó nhiều điều phiền toái mà không ai có thể tưởng tượng ra được.

Con người lấy sự ăn no làm gốc, trước tiên hãy nói từ vấn đề ăn uống.

Nhà tôi phòng bếp hơi chật, mà tôi chẳng dại gì làm khổ bản thân chi cho mệt, thế nên toàn là chui ra phòng khách ăn. Nhưng mà, về phía cậu ta, phòng khách của tôi hình như là... ừm... hình như là phòng tắm nhà cậu ta (chả trách ngày đầu tiên đứng đó cởi quần áo). Thế nên mỗi khi gặp phải thời điểm tôi đang ngồi ăn cơm, cậu ta cơ hồ là cười bỏ ra đất nửa ngày không chịu dậy, còn tốt bụng nhắc tôi không nên đến gần chỗ tủ quần áo, bởi vì nơi đó là nhà cậu —

Nhà cậu, nhà cậu, tủ quần áo là nhà cậu, cậu ta chui vào trong tủ quần áo của tôi là vào trong nhà cậu...

Mà lúc cậu ta ăn cơm, lại nhằm ngay tại mấy cuốn sách yêu quý của tôi, hại tôi dù biết là không cần thiết nhưng vẫn không tự chủ được lo lắng — đừng bắn, đừng vãi, bảo bối yêu quý của tôi mà bị gì là tôi liều mạng với cậu! — Nói thật thì đám lo lắng ấy hoàn toàn không cần thiết tẹo nào, bởi căn bản tôi chỉ có thể nhìn thấy cậu ta, không thể thấy thứ cầm trên tay là gì, thế nên toàn bộ quá trình ăn cơm của cậu ta cứ như là đang diễn kịch câm vậy... Quá buồn cười. Cơ mà tình huống của tôi chắc chẳng khác gì.

Sau đó chính là một lần tắm mỗi ngày!

Đã bảo từ đầu rồi, phòng khách nhà tôi là phòng tắm của cậu ta, thế nên cứ tới thời điểm đặc biệt đó, cậu ta sẽ trình diễn một màn thoát y miễn phí ngay tại nhà khiến tôi xấu hổ chạy trốn chết vào phòng ngủ. Thế nhưng tên nhóc kia còn không biết điều chạy tới hỏi tôi có thể chui vào trong nhà vệ sinh ngồi được không, bởi cứ ngồi đó nhìn khiến cậu ta xấu hổ lắm.

Tbs nó, ai thèm nhìn cậu tắm hả?! Tôi đây là trở mặt nhìn bức trắng lóa đấy có biết không hả?!

“Biết biết, nhưng trong mắt tôi, anh vẫn đang nhìn chăm chăm tôi tắm đấy...”

Câm nín.

Vào phòng học, điên cuồng gõ luận văn.

Còn rất nhiều ví dụ khác, nhiều không kể xiết, nhưng chung quy cũng là cậu ta ở những nơi kì quái, làm ra những chuyện kì quái, sau đó còn trách tôi quấy rầy...

Không biết nói nhiều như vậy mọi người đã hình dung ra chưa. Đơn giản mà nói thì dường như không gian trong nhà của tôi và của cậu ta bị chồng lên nhau, càng kì dị hơn là chúng tôi chỉ có thể nhìn thấy những

gì thuộc về mình, thế nên nguyên một loạt xuyên tường kia không phải do siêu năng lực, mà đơn giản chỉ vì tường của người này chính là không khí ở nhà người khác. Vậy thôi.

5. Chương 5

“Cậu công nhận là một sự tồn tại kỳ diệu đó. Rõ ràng sợ ma muốn chết, ấy thế mà hết lần này tới lần khác đều chờ tới nửa đêm mới mò đi hoạt động.” Lại bị đánh thức, tôi bất đắc dĩ oán thán nói.

“Đó là bởi vì ban đầu tôi nghĩ rằng nơi này có ma chứ bộ. Anh không nghe họ đồn à, rất nhiều, rất sống động, đến cả tên cũng có...”

“Ngô Hiển đúng không?” Tôi nhớ hình như khi gặp nhau lần đầu tiên, cậu ta có nói ra cái tên đó.

“Đúng! Chính nó! Thế nên tiền thuê nhà mới rẻ dữ vậy. Mà anh có cần nói ra vụ này vào buổi tối như vậy không?”

“...”

Ra vẫn là nhát gan ư.

“Mà, cứ thế này cũng không phải cách hay, chúng ta rốt cuộc nên làm sao bây giờ?” Dù sao cũng không ngủ được, dứt khoát xoay mình bỏ dậy.

“Vậy ư? Tôi ngược lại chẳng thấy có gì không tốt cả.”

“...”

Chẳng thấy có gì không tốt? Thế thì kẻ ngày ngày la mắng bảo đừng nhìn lên mình tấm là ai hả?!

“Vậy là cậu vẫn chưa có suy tính sẽ làm gì sau này đúng không?” Tôi bốc hỏa, chẳng lẽ chỉ có mình tôi lo này lo nọ thôi sao.

Cậu ta chỉ quay đầu lại mà bảo. “Có anh rất tiện, nếu chỉ có một mình, tôi cũng thấy ơn ớn.”

“...”

Thế cậu dọn ra ngoài làm cái quái gì? Ở ký túc xá không phải sướng hơn à?

Thua rồi, thua rồi! Tôi lại bất lực nằm xuống, người trẻ tuổi chính là người trẻ tuổi, không biết được rằng trên đời này thói quen là thứ đáng sợ nhất. Chờ đến lúc cậu hình thành thói quen ở chung với một ai đó là coi như cậu xong đời rồi. Tôi đây tự hào rằng năng lực thích ứng của mình cực mạnh, nhưng thế lại khiến tôi lo lắng rằng có một ngày nào đó tôi sợ ý để thói quen ấy hình thành...

Những lúc buồn thúi ruột như vậy tôi cũng sẽ nhớ, thật ra ở chung kiểu này cũng rất tiện, ít nhất thì cũng không giống như hai người thực sự ở chung, phân chia chén bát, phân chia quần áo giặt, nấu hai phần thức ăn... Cứ xem như nhà có thêm một món đồ trang trí mà thôi, đặc biệt trong những lúc rảnh rỗi không việc làm còn có thể giúp giải sầu một chút —

Tôi giờ cần người nói chuyện giải sầu hả? Bớt giỡn chứ tôi đây sáng chiều bận ngập mặt với chương trình năm ba, đã thế tối đến còn bị thằng nhóc phá hoại giấc ngủ quý giá! Cần cái con khỉ mốc!

“Khổ đến vậy ư? Thấy anh đáng vẻ cũng không đến nỗi nào, tôi không có chê gì anh đâu.” Âu Dương Dục nhú mi.

Hừ, cậu vì đáng vẻ tôi không tệ mà không chê bai, vậy tôi thì sao? Cậu có được cái gì để tôi không chê cậu hả?!

6. Chương 6

Thời gian trôi mau, như nước chảy về đông, nhanh quá, kiên quyết quá.

Ba tháng sau, tôi khóc tiếng Mán khi nhận ra mình đã hình thành thói quen ở chung với tên nhóc này.

Sau khi mở cửa ra không nghe thấy một tiếng “Về rồi à, giường cho anh ngủ.” sẽ thấy không quen, nhận thấy đến giờ người nào đó đi tắm sẽ tự giác chui vào phòng học đánh tiếp bài luận văn, không còn ăn cơm trong phòng khách nữa bởi ai đó nói nơi đây cách rất gần nhà cầu, nhìn thấy người đi xuyên tường cũng không còn ngạc nhiên nữa, trở về không cùng trao đổi một chút chuyện xảy ra trong ngày thì sẽ ngủ không yên giấc...

Aaaa~! Gào khóc-ing! Tất cả những dấu hiệu đó đều tỏ rõ tôi đã hoàn toàn dựng lên thói quen có tên nhóc này ở bên đi qua đi lại!

“Cậu suốt ngày không đi học thật sự không có vấn đề gì sao?” Giờ thì thành gà mẹ luôn rồi.

Cái mặt cười tươi như hoa quay lại. “Khử khử, nhìn thế thôi chứ tôi đây đứng top trong lớp đó nha.”

“...”

Là cười khinh bỉ phải không? Khinh bỉ tôi nai lưng làm việc quần quật cũng chỉ lệt đệt ở dưới mặt đất thôi có phải không? Ưc chế!

“Không sao. Gương mặt anh như vậy, học tập có dốt nát tí cũng vẫn có người nguyện ý nuôi mà.” Chẳng lẽ đang an ủi tôi? Nhưng tiếc thay — tôi co chân, cho cái tên thiếu đòn này một cú. “Ui da, ngoan đi nếu không tới tết không có tiền lì xì đâu đó.”

@#%^&\$@\$\$^*...

“Vớ vẩn... Cậu đừng quên đóng học phí mình đóng đó, để nó lãng phí vào mấy trò chơi như vậy à?” Thiệt tình, càng ngày càng thấy giống bảo mẫu của cậu ta luôn rồi.

Lại thêm một bông hoa tươi rói ném trả cho tôi.

Buồn nôn. “Tôi đi học đây! Chào!”

“Hô, đặc biệt vòng trở về chỉ để nhắc tôi câu đó à?”

“...”

Đúng vậy. Tôi vòng về để làm gì vậy trời?

Hung hăng trừng mắt một cái, tôi nổi giận dùng dùng xỏ giày bỏ đi.

“Phải đi rồi hả? Nhớ mang theo dù nhé, nghe nói trời sẽ có mưa...” Câu còn chưa nói xong, tôi đã phóng ra ngoài, đóng sập cửa vào cái mặt tươi hơn hoa kia.

Kết quả, hối hận rồi.

Thời tiết mà, thay đổi nhanh như tính tình con gái ấy, nói mưa là mưa ngay. Đùng đùng đoàng đoàng, tiếng sấm cứ thi nhau nện đều đều trên cao, rất có bầu không khí.

Suy nghĩ đầu tiên chính là, gọi điện bảo cậu ta mang dù tới đón —

Ý nghĩ vừa mới ra khỏi đầu không lâu, tôi đã giật mình tỉnh giấc, sau đó ôm cột động đầu hai cái rồi mặc kệ ánh mắt kì quái của mọi người mà phóng vọt vào trong mưa.

Tôi nhất định điên rồi.

Mở cửa ra thì thấy cậu ta đứng sẵn ở đó, thấy tôi đi vào thì đưa tay ra. “Đã bảo anh mang theo dù rồi mà không nghe. Tự làm tự chịu nhé!”

Tôi nghi ngờ nhìn bàn tay trống rỗng của cậu ta một cái rồi xoay người vào nhà tắm lấy khăn lau khô tóc. “Cuối cùng cũng biết lợi ích của việc bùng tiết, tha hồ mà tránh thiên tai.” Nhìn thấy khuôn mặt dường như buồn bã của cậu ta, cùng cánh tay rũ xuống, tôi hỏi. “Sao vậy?”

“Không có gì. Trừ phi ngày mai anh thực sự muốn bùng, còn không thì mau đi tắm rồi thay quần áo đi.” Âu Dương Dục nhàn nhạt nói.

Tôi lại trêu chọc gì tới cậu ta rồi?

Tối nay đi ngủ sớm hơn thường ngày, mệt quá, chắc là do thiếu ngủ dài hạn...

Nhưng mà, rất lạnh, lạnh đến mức cả người run rẩy, mơ mơ màng màng không biết bản thân đang nói cái gì, mí mắt nặng như đeo chì, kéo cỡ nào cũng mở không ra, đầu cũng không chịu thua kém bắt đầu giật tung tung. Khó chịu trong người dâng lên tới mức không thể chịu nổi, lạnh, lạnh tới tận xương —

Cơ hồ có ai đó một mực ở bên cạnh nói gì đấy, rồi còn lắc vai nữa, nhưng tôi không cách nào mở mắt ra được. “Lạnh quá... Lạnh...”

7. Chương 7

Âu Dương Dục cuồng đến độ muốn điên rồi!

Trên giường, Trần Húc ôm người cuộn thành một đống, còn không ngừng kêu lạnh, rõ ràng là dầm mưa thành cảm luôn rồi. Vội vã cầm chăn lên đắp kín cho cậu ta, lại thấy hoàn toàn không có điểm chuyển biến tốt nào, lúc này cậu mới nhớ ra, chăn mền của mình đối với Trần Húc mà nói, căn bản không khác không khí là bao. Cái khăn lông hồi chiều chính là minh chứng rõ ràng nhất. Cũng chính vì thế mà số thuốc khó khăn lắm mới đào ra cùng ly nước để nơi đầu giường hoàn toàn bị lãng quên. Hay là đánh tiếng cho người nhà cậu ta. Vô vọng, không biết địa chỉ nhà hay số điện thoại, liên lạc bằng cách nào đây?

Người trên giường vẫn run như vậy, đột nhiên trong lòng lãnh hội sâu sắc ý nghĩa “vô kế khả thi” của cổ nhân.

Tổ tiên xin đừng lừa gạt con. Tổ tiên xin đừng lừa gạt con... Trong lòng không ngừng cầu nguyện, một bên cởi quần áo bò lên giường, đem Trần Húc ôm vào trong lòng. Qua một lúc lâu, thân thể trong lòng mới ngừng run rẩy, hô hấp cũng vững vàng và điều hòa hơn. Âu Dương Dục thở phào nhẹ nhõm. Ngày mai, nhất định phải ép Trần Húc khai rõ những thông tin kia!

8. Chương 8

Thật ấm áp, thật thoải mái.

Tôi không kìm được mà nhích tới một chút, ôm lấy cái gối ôm ấm áp đó — ơ, gối ôm to quá. Hơn nữa, cảm giác này — trong tích tắc tôi mở bừng hai mắt —

Trước mặt, Âu Dương Dục cả người trông trơn (chú ý, thực ra chỉ có nửa trên) đang đổ mắt nhìn tôi.

“C-C-Cậu làm trò gì đó!” Trong tình trạng đầu óc vô cùng hỗn loạn, tôi không biết mình trước muốn hỏi cho ra lẽ hay sặc cho cậu ta một trận. Shit, đừng nói tên nhóc này say rượu rồi mất lý trí đi làm bậy đó nhé!

“Anh bị cảm rồi, đồ con lừa. Chấn đâu?” Cậu ta lạnh lùng nói.

Ồ, giờ mới để ý, cái chấn hình như đang nằm chống đỡ phía cuối giường thì phải. Sau một hồi tôi mới phản ứng được. “Ra là vậy...”

“Ra cái gì mà ra!” Sáng sớm những người huyết áp thấp rất dễ nổi đóa. “Nói, chỗ anh ở rốt cuộc là ở đâu, còn có số điện thoại nhà là bao nhiêu?!”

“... Cậu hỏi mấy thứ này để làm gì? Không nói...” Như bây giờ dính với nhau tôi còn tạm chấp nhận được, để cậu ta trực tiếp đến đây làm phiền không phải hết sống sao?!

“Anh mà không nói đừng trách tôi cường bạo anh! Dù sao anh giờ cũng thành con ma bệnh rồi, đâu không nổi tôi đâu!”

Tôi sợ hãi trợn tròn mắt. Không thể nào, nếu thế lại càng không thể nói — “Đường đông Hoài Hải, tầng 3 số nhà 427...” Hận không thể tự cắn lưỡi mình, nói dối làm gì chứ? Bị phát hiện không phải càng thê thảm hơn sao? Khoan, khoan, tôi đang nghĩ gì thế này? Cả hai đều là nam, cường bạo kiểu gì đây? Vớ vẩn! Cậu ta dám cường tôi đây dám phản cường! Xem thử ai to hơn ai!

Cậu ta cũng không để ý nhiều, lẩm nhẩm địa chỉ ấy mấy lần trong miệng, sau rồi mới nói. “Nhà tôi ở XXXXXXXX (không chú ý liền như gió thoảng bên tai). Nhớ kỹ đó! Giờ uống thuốc đi.”

Hả? Uống thuốc? “Cái đồ đàn bà, hơi tí là thuốc, thuốc.” Chẳng phải chỉ là chút cảm mạo thông thường ư? Uống cái gì mà uống.

Âu Dương Dục hóa đá một hồi, không biết đang nghĩ cái gì, sau đó cười híp mắt, xoay người ôm tôi nói.

“Xem ra anh rất có khí lực, chi bằng —”

Không, muốn, với, lại, còn, phải, lên, lớp! Tôi giật mình bật dậy khỏi giường. Hôm nay là lần đầu tiên trong ba tháng qua, chúng tôi ngủ chung một giường. Mới nghĩ đến đây thôi đã đủ để khiến cả người tôi nổi gai ốc, đã thế còn lời đe dọa cường báo đáng để đắn đo kia, khiến tôi trong chớp mắt nổi lên dự cảm xấu. Giờ không trốn thì còn chờ khi nào nữa —

Bị bắt. “Chạy cái gì mà chạy!” Thanh âm đầy bắt mắt.

“Tôi còn phải lên lớp!” Đột nhiên tôi cảm thấy yêu cái lịch sử chăm chỉ đến lớp đi học của tôi ghê, giờ lôi ra làm cái cớ cũng không hề thấy vô lý chút nào.

“Bệnh rồi học cái gì!” Tay càng siết chặt hơn.

Gấp gáp chỉ khiến mọi thứ tệ ra, tức giận đến cực độ sẽ khiến con người ta biết bình tĩnh.

Tôi hít sâu một hơi. “Cậu muốn như thế nào hả, nhóc con?”

Cậu ta đi tới, chạm nhẹ vào môi tôi. “Muốn nhờ đàn anh đây chỉ điểm cho vài vấn đề kỹ thuật.”

“...”

Đùa bỡn tôi, tuyệt đối là đang đùa bỡn tôi, dám đùa bỡn tôi, lại dám đùa bỡn tôi —

Chú em mới chỉ là một tên lính mới tò te năm nhất, lại dám can đảm đùa bỡn tới anh đây kinh nghiệm đầy mình, trải đời nhiều hơn cả núi ấy hả? Một tiếng nổ phát ra, đầu óc bị hâm nóng, cũng chẳng cần để ý mọi người có cho rằng nam với nam như vậy là biến thái hay không, hay lập tức tập trung sức lực phản kích.

Có lẽ chính bởi cả hai đều là nam nên trong tiềm thức tôi mới cho rằng nó chẳng phải đại sự gì, cứ như thế mà hành động.

Kết quả, kết quả thật rúng động. Vốn chẳng qua chỉ nghĩ là đùa nghịch một chút, nhưng đến lúc xâm nhập rồi thì tất cả đều vút ra sau đầu, tựa như nổi điên vậy mãnh liệt hơn tới mười phút, thiếu chút nữa hụt hơi tắt thở chết tại chỗ.

Sau khi tách ra mới thật sững sốt.

Tôi đang làm gì vậy?

9. Chương 9

Trên mặt rất nóng, trong lòng thật lạnh.

Đẩy ra Âu Dương Dục đang đỏ mặt thở hổn hển, tôi dứt khoát bò ra khỏi giường, cầm lượt giải quyết cái đầu bù xù của mình trước tiên —

“Lại chạy rồi!” Tên nhóc kia giờ mới phản ứng được, tức giận đưa tay ra tính tóm tôi lại.

Hất tay của cậu ta ra, mặt cũng không kịp rửa, tôi phóng vọt ra khỏi nhà.

Điên rồi.

Tôi điên thật rồi.

Xong rồi.

Thế giới sụp đổ rồi.

Từ trước tới nay chưa bao giờ mất bình tĩnh đến vậy.

Thầy giáo ở trên bảng cứ như đang cách một bức vách thủy tinh mà giảng bài; ghi chép, ghi nhớ gì đó viết ngổn ngang hơn thiên thư; điểm danh hai lần, lần nào cũng phải nhờ đứa bạn bên cạnh nhắc mới biết tới lượt mình; trả lời câu hỏi thì nghĩ lâu đến mức thầy giáo mất kiên nhẫn phải đổi sang người khác; mua đồ ăn thì ngơ ngác đứng đó chọn, khiến cả tập thể phía sau ào ào lên chữi...

Vân vân và vân vân.

Biểu hiện của cả ngày hôm nay, toàn bộ chính là của con ốc sên mới tỉnh ngủ.

Buổi tối.

Đảo mắt đã tới thời điểm tôi muốn trốn nhất, buổi tối.

Dẫu tôi có hi vọng thời điểm này không tới đến cỡ nào đi chăng nữa, thời gian vĩnh viễn chạy nhanh như vậy, mà lại chẳng để ý tới lời cầu xin của bất kì ai. Nhưng tôi vẫn có thể trốn mà, tôi lê rồi lê, lết rồi lết, kéo rề bước chân, chỉ mong về trễ một chút, chậm một chút mới phải đối diện gương mặt tôi không biết

phải làm sao đối mặt nhất, tốt nhất là trở về khi cậu ta đã ngủ...

“ ... ”

“ ... ”

A!? Quả nhiên đầu óc mụ hết cả rồi! Âu Dương Dực chính là động vật về đêm, tôi càng về trễ, chẳng phải cậu ta lại càng tỉnh táo sao? Đúng ra tôi phải trở về khi vừa hết tiết, đổi ca lên giường ngủ ngay mới đúng!

Hối hận không thôi, tôi đây hai bước dồn một phóng vội về nhà, chính xác mà nói thì là phóng vội về giường.

10. Chương 10

Mở cửa ra chỉ thấy một mảng đen kịt, trải nghiệm này quả thực hết sức mới mẻ đối với tôi.

Mồ vách tường tìm công tắc điện, ánh sáng trắng lóa có phần khiến tôi nhức mắt.

Đến khi tôi quen được với ánh sáng này, đã nhìn thấy Âu Dương Dực đang ngồi ngay dưới đất chỗ phòng khách, dựa vào tường mà ngủ.

Không có chơi trò chơi, cũng chẳng lên giường, mà ngồi ngủ gục dưới đất, có lẽ là chờ tôi.

Thở dài, đi tới.

“Này, không nên ngủ ở đây, lên giường đi.”

Không có phản ứng.

“Lên giường ngủ tiếp đi!”

Vẫn không có phản ứng.

Đồ con lừa!

Bất đắc dĩ đành kéo cậu ta đi, thật là nặng mà, dùng hết sức vác cậu ta ném lên trên giường, tôi ngồi một bên mệt mỏi thở hổn hển. Đúng vậy, học sinh khiêm khuyết lớn nhất chính là điểm này, thiếu rèn luyện

thể thao khiến cho lao động nặng một lúc là chịu không nổi.

Nhìn thấy trên giường người nào đấy đang cười quỷ dị.

Một cú táng đau tiếng vào đầu. “Cười cười cười, cười cái gì mà cười. Tỉnh rồi còn không tự thân vận động đi!”

Cậu ta cười, xoay mình ngồi dậy. “Tôi bị anh vắn cho tỉnh.”

“Cho đáng đời!” Chưa thấy kẻ nào nói láo vụng đến vậy, rõ ràng cả đoạn đường đều không ngừng cười nhạo tôi!

Cậu ta không cười nữa, nhìn tôi một hồi rồi mới quay đầu đi. Nhớ lại lý do vì sao hôm nay về trễ như vậy, tôi nhất thời cứng họng, không biết nói gì.

“Thật ra thì, tôi khá thích anh đấy.” Cậu ta đột nhiên quay đầu lại, nghiêm túc nói với tôi.

Thiếu chút nữa nổi xung bay qua đập cho một cú, cậu ta quây chưa đủ chán à?

“Phải, tôi khá thích anh đó.” Thấy tôi không đáp lại, cậu ta cũng có chút lúng túng, sờ mũi một cái.

Lại im lặng.

“ ... ”

Đồ khốn! Không dừng lại đi đem bầu không khí trở nên quỷ dị như vậy làm gì?! Tôi trong lòng thầm mắng, nhưng vẫn tỉnh rụi ngồi nơi mép giường. “Nói xong? Nói xong tôi ngủ!” Cố ý lơ đi gương mặt tịch mịch của cậu ta.

Đau lòng.

Đau cái gì mà đau, bộ muốn thành biến thái à?!

Cậu ta thật đáng thương.

Sáng nay lúc đòi cường bạo người có đáng thương không?!

Không đành lòng.

Nói người biết thái, quả nhiên biến thái cấp cao!

...

Một mỗi cùng bản thân trường kì kháng chiến, tôi cuối cùng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

11. Chương 11

Lúc tỉnh dậy, cậu ta đã nằm trên đất, cả mặt ướt đầm mồ hôi, đã thế còn cau lại trông vô cùng đau đớn.

“Âu Dương! Làm sao thế?!” Tôi sợ hết hồn leo vội xuống.

“Không thở được... nóng quá...” Cậu ta thều thào nói.

Hả? Có khi nào là bị bệnh không?

“Rốt cuộc cậu bị sao hả? Nói rõ cái coi!” Tôi nóng nảy nói.

“Chân đau... không nhúc nhích được...”

Vừa cúi đầu đã thấy chân trái cậu ta be bét máu. “Chuyện gì xảy ra vậy?” Tính bắng bó cho cậu ta, nhưng tôi chợt nhớ ra, theo như cậu ta nói, đồ vật trong phòng tôi đối với cậu ta đều là không khí.

“Rốt cuộc là sao vậy?! Sao cậu thành ra thế này?!”

Cậu ta không trả lời, chỉ đau đớn co người hơn mà thôi, luôn miệng nói. “Nóng quá, nóng quá, thở không được, không thể thở được...”

Nghe rõ.

Mọi thứ phóng vọt qua đầu một lần.

Nóng quá.

Không thở được.

Bị thương.

Trong đầu một ý tưởng chợt lóe, đồng thời cũng đem trái tim giam vào hầm băng.

Là hỏa hoạn.

Vừa nghĩ tới đây, tôi như nhìn thấy, tại phía ngoài xa ngàn dặm, hình ảnh Âu Dương Dực lẻ loi nằm ở trong phòng, chân bị thương, chung quanh đều là ngọn lửa hừng hực, khói dày đặc cuộn khói, giam cầm tù nhân ở bên trong, cậu ta hiện đang nằm trên sàn, bất kể lúc nào cũng có thể mất mạng.

Không được, tôi phải cứu cậu ta.

Không chút do dự, tôi cúi xuống làm hô hấp nhân tạo cho cậu ta, vỗ vỗ mặt. “Đứng lên, Dực, chúng ta đi ra ngoài!”

Cậu ta mê mang mở mắt ra, có chút mờ mịt như vẫn chưa rõ chuyện gì xảy ra.

“Có khăn không? Khăn ướt càng tốt!” Tôi lo lắng hỏi. Hô hấp là quan trọng nhất, khói dày rất độc hại, không thể hít vào. Tiếc thay, không thể nhìn thấy xung quanh. Tôi lần đầu tiên cảm giác được sự xa cách của hai chúng tôi, hận không thể lập tức tới bên cạnh cậu ta.

“Có... ở bên kia...” Cậu ta chật vật muốn đứng dậy, tôi liền tới phụ, dẫn tới nơi cần tới. Cậu ta lấy được thứ gì đó, che lên mũi. Mắt không mở ra được, nước mắt không ngừng chảy xuống, xem ra khói đã bao đầy đặc rồi.

Tôi cuống cả lên, dứt khoát công cậu ta đi về phía cửa nhà. Nếu tính không sai thì cửa nhà cậu ta nằm ở trong phòng học của tôi.

Tôi không biết tình hình xung quanh ra sao, cũng không rõ nơi nào an toàn, nơi nào nguy hiểm, đành phải chọn con đường ngắn nhất tới chỗ cửa.

Cậu ta bỗng rên lên, tôi lo lắng vội hỏi thăm. “Sao vậy? Có chuyện gì?”

Cậu ta khẽ nói. “Không có gì, không có gì, có anh ở đây thật tốt...”

Cả người tôi run lên, không nói được đây là cảm giác gì, chỉ biết xúc người cậu ta lên, tiếp tục đi về phía cửa. Tôi chưa bao giờ cảm thấy quãng đường từ phòng ngủ đến phòng học lại dài đến vậy bao giờ. Ngắn ngủi mấy bước mà cứ như cả thế kỷ trôi qua, mà cánh cửa cứu mạng kia lại vĩnh viễn quá xa với.

Lần này ông trời còn thương tôi đấy.

Mặc dù vô cùn chặt vật, nhưng tôi vẫn tới được đến cửa.

Tôi vội đặt Âu Dương xuống, bây giờ trước mặt tôi chính là tường, không qua được, nhưng ở phía cậu ta, hi vọng đây là cửa. “Âu Dương, mau đi ra, mau đi ra!” Tôi vỗ vỗ mặt cậu ta, giờ mới phát hiện ra phía lưng cũng bị thương, chắc là do khi nãy. Cậu ta cật lực đẩy cái gì đó, sau đấy đưa tay vào vách tường, do dự một chút, lại xoay đầu lại. “Húc, nếu như không có chuyện gì rồi, hãy tới tìm tôi.”

“Sẽ tới! Sẽ tới tìm cậu mà!” Tôi vội vã nói, chỉ mong cậu ta mau mau đi ra ngoài.

Cậu ta cười một tiếng. “Được, tôi chờ anh.” Nói xong cũng ngã ra ngoài cửa.

Biến mất khỏi tầm mắt tôi.

12. Chương 12

Sau ngày đó, Âu Dương cũng không xuất hiện trước mặt tôi nữa, phẳng phất như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra, tất cả chỉ là một giấc mơ của tôi mà thôi.

Nhưng mà, khắp nơi đều có hình ảnh của cậu ta.

Tựa hồ như nghe được giọng nói, còn có thể nhìn thấy nụ cười tươi như hoa, còn có thể cảm thấy —

Tôi siết chặt nắm tay, trong lòng trống rỗng.

Được rồi, cậu ta nhất định còn sống, nhất định còn sống khỏe mạnh.

Có lúc mẹ sẽ tới thăm tôi, bà chị gái cũng ghé qua mấy lần.

Theo như họ nói, đại khái là tôi không chịu nổi áp lực quá lớn mà tiêu tụy, rất có dáng vẻ của một oán phụ, vô tình mỗi một ánh mắt đều tràn đầy lực sát thương chết người.

Tôi chỉ trừng mắt nhìn họ, không nói gì. Nếu mà họ biết được lý do thực sự khiến tôi tiêu tụy thể này, phỏng chừng họ không cần tới thăm tôi nữa đâu — tại chỗ liền bị họ chém.

Sau đó, tôi bắt đầu muốn đi tìm Dục.

Mặc tôi ra sức tìm kiếm trên báo đài, in-tơ-nét vẫn không tìm thấy bất cứ tin tức gì liên quan đến trận hỏa

hoạn nửa đêm hôm đó. Qua hai tuần lễ, tôi dần từ bỏ.

Ngồi nhớ lại địa chỉ Dực từng nói, thật sự không có một chút ấn tượng nào. Tại sao lúc đó tôi không chịu khó lắng nghe đằng hoàng!

Tại sao trước đây phải nói dối Dực chứ? Để cho cậu ta tin vào một địa chỉ giả, khiến tôi không tìm ra cậu ta, mà cậu ta cũng không thể tìm thấy tôi.

Dực.

Nhớ tới cậu ta, trong lòng liền buồn rầu. Tôi hoàn toàn điên rồi, nhưng lúc tôi chấp nhận sự thật này, Dự đã không còn ở đây nữa.

$$**z**y**z**z**z**$$

“Nói, chỗ anh ở rất cuộc là ở đâu, còn có số điện thoại nhà là bao nhiêu?”

“... Câu hỏi mấy thứ này để làm gì? Không nói...”

“Anh mà không nói đừng trách tôi cường bạo anh! Dù sao anh giờ cũng thành con ma bệnh rồi, đâu không nổi tôi đâu!”

“Đường đông Hoài Hải, tầng 3 số nhà 427...”

Lại mơ thấy chuyện khi còn ở chung với nhau, cũng đã một tháng rồi mà. Tôi ngồi dậy, bắt đắc dĩ sờ trán của mình, gần đây càng ngày càng thường xuyên mơ thấy Đức rồi.

Hôm nay mơ thấy, lại là lần đầu tiên chúng tôi —

Mơ thấy gì nhỉ?

Tôi bỗng tỉnh táo hẳn.

Lúc trước lừa gạt Dục, nói là ở nơi đó. Hôm nay tuy chúng tôi không ai tìm ra được người nào, nhưng vẫn có một chỗ để chúng tôi gặp lại! Tại sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ?!

Đường đông Hoài Hải, tầng 3 số nhà 427.

Có chỗ này hay không? Có hay không?

Tôi bật dậy, phóng ra khỏi cửa.

Đi tới được đường đông Hoài Hải, trái tim tôi đập gấp gấp như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, một đường dọc phố đi xuống, 413, 415, 417, ... 423, 425, 427...

Số 427.

Không phải nhà ba tầng, chỉ là một tiệm bách hóa nhỏ, trong có những món đồ lặt vặt hàng ngày.

Tôi đưa đám đứng ngây tại chỗ, không nói nên lời. Không phải nhà ba tầng, không phải, tôi và Dục không thể gặp mặt được, không thấy được...

Đương xuất thần, tay tôi bị ai đó bắt lấy, đồng thời nghe một giọng vừa khàn khàn, vừa run rẩy. “Trần Húc?” Âm thanh có chút quen thuộc, lại trầm thấp hơn so với ký ức, tôi nghi ngờ quay đầu, thấy được một gương mặt vừa xa lạ vừa quen thuộc —

Âu Dương Dục.

Nhưng mà, không đúng. Rõ ràng cậu ta thấp hơn tôi nhiều lắm, sao giờ đã muốn cao hơn một cái đầu rồi? Hơn nữa, mặt cũng có chút thay đổi, giọng nói cũng không đúng, đã thế còn mặc âu phục... Chuyện gì đã xảy ra vậy?

“Anh là Trần Húc!” Chắc nịch, không có nghi ngờ gì thì sao phải dùng câu nghi vấn?

Tôi ngây ngốc nhìn cậu ta, từ từ gật đầu, cậu ta cũng chẳng đỡ hơn, nhìn tôi như thể thấy yêu quái ngàn năm. “A-Anh vẫn là bộ dáng này! Anh dám gạt tôi! Đồ khốn! Tôi đã ở đây đợi anh bốn năm rồi!” Nói mà chẳng sợ ánh mắt kinh hãi từ những người đi đường, cứ thế ôm chầm lấy tôi.

Bốn? Năm?

Tôi kinh ngạc tới ngây người. Là một tháng thôi đó!? Chẳng lẽ ngay từ đầu không chỉ có không gian là có vấn đề, ngay cả thời gian cũng thế? Chả trách tôi tra cách nào cũng không tìm ra được tin tức về trận hỏa hoạn đó. Ra là đã bốn năm rồi.

Năng lực tiếp nhận của cậu ta hình như mạnh hơn tôi, hoặc đã nhìn ra tôi hiện ngu người tới mức nào rồi.

Thôi được rồi, ít ra cậu ta vẫn còn sống, còn sống là tốt lắm rồi, thỏa mãn rồi, cần gì phải tranh đua nữa? Vừa nghĩ tôi vừa vòng tay ôm lấy cậu ta.

“Không nghĩ tới lần này gặp lại, anh nhỏ đi không ít đấy.”

“ ... ”

Tay chân luống cuống muốn cựa ra, lại bị người ta siết chặt lại. “Bình thường người nhỏ hơn lúc nào cũng là tôi, hại tôi ban đầu còn lo lắng một trận.”

Tên khốn này bắt đầu mê sảng cái gì vậy?! Lại giãy tránh ra nhưng vẫn lực bất tòng tâm.

Âu Dương cúi đầu xuống, thấp giọng nói vào tai tôi. “Chúng ta hôm nay lại bắt đầu ở chung đi!”

Nghe ven đường vang lên tiếng thét chói tai, làm sao tôi lại nghe ra trong đó hưng phấn nhiều hơn là chấn kinh vậy?

@#%^&\$@\$&^*!!!

Được rồi, ở chung thì ở chung! Làm như chưa từng ở chung vậy! Đại gia không thềm đếm xỉa đến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lang-man-day-nha>